

זהר הקדוש

עם ביאור הפֿתֿר והפֿבוד

פֿרשת תזריע • השפעת הדיבור על קדושת וטומאת העשיה

במאמר זה יבאר רבי אבא הטעם שנתן הקב"ה נגעים בבתי ישראל כאשר שנכנסו לארץ. תחילה יביא את הטעם שהנגעים היו בשביל מטמוניות שהטמינו הכנענים, ורבי אבא יבאר בזה טעם אחר שהנגעים הגיעו לגלות באיזה בית יש רוח טומאה שהיא סכנה ליושבים, ויוכיח מדיני הנגעים שלא יתכן רק הטעם של המטמוניות. ויבאר איך שרתה רוח טומאה בבתי אלו, על פי מה שהתבאר בענין המשכן שהעוסקים במלאכה המשיכו רוח קדושה על עבודתם על ידי שהזכירו שהוא לשם עבודת ה', ולעומת זה הזכירו הכנענים על בתיהם שהוא לשם עבודה זרה, ויבאר כי בכל בנין שבונה צריך להזכיר שהוא לצורך עבודת ה', ובלא זה שורה עליו רוח טומאה מזקת.

פֿגוֹנָא דא - כשם שנגעי האדם היו באים להראות מי הוא זה ששורה עליו רוח מן הסטרא אחרא, כך הוא גם אצל נגעי הבתים. כי הנה **פֿתֿיב** (ויקרא יד לד), **כִּי תִבְאוּ אֶל אֶרֶץ כְּנָעַן** אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָכֶם לְאֶחָזָה וְגו' וְנִתְּנִי נֶגַע צִרְעַת בְּבֵית אֶרֶץ אֲחֻזַּתְכֶּם. ושואל רבי אבא, איך יתכן שהקב"ה מבשר את ישראל שיתן בבתיהם נגע צרעת, וכי אֲנִי טֹב הוּא דִּישְׁתַּכַּח בְּאִינוֹן דְּזִכְאוֹן לְמִיעַל בְּאַרְעָא - וכי שכר טוב הוא שיימצא נגע צרעת בבית אלו שזוכים להיכנס לארץ ישראל. ומשיב רבי אבא, **אַלָּא, הָא אוֹקְמוּהָ** - הרי העמידוה, שהנגע ניתן להם כדי שעל ידי שיימצאו בני ישראל נגע בביתם יצטרכו לנתץ את ביתם, **לְאַשְׁכַּחַא מִטְמוֹנִין דְּאַטְמָרוֹן בִּיתֵיהוּ, וְלֹאֲהַנָּא לֹון לִישְׂרָאֵל** - כדי שיימצאו את המטמונים שהטמינו העמים שישבו בארץ בכתלי הבתים, על ידי שיצטרכו לנתץ את הבית בגלל הנגע, ולהנות בהם את ישראל הבאים לארץ.

בטרם יכנס רבי אבא טעם נתינת הנגעים בבתי הכנענים, יפתח תחילה שבחם של ישראל הבאים לארץ הקודש.

אַבְל תָּא חֲזִי - שיש עוד טעמים לנגע שנמצא בבתי הכנענים כאשר נכנסו ישראל לארץ. ותחילה מקדים רבי אבא לדבר בשבחם של ישראל שזכו להיכנס לארץ הקודש. **זָכְאוֹן אִינוֹן יִשְׂרָאֵל דְּאִינוֹן מִתְדַבְּקוֹן בִּיה בְּקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא** - אשריהם בני ישראל שהם מתדבקים בו בהקדוש ברוך הוא, וקודש ברוך הוא **רַחֲמִים לְהוּ** - והקדוש ברוך הוא אוהב אותם, כמו **דְּכִתִּיב** (מלאכי א ב) **אֶהְיֶה אֲתֶכֶם אֲמֹר ה'.** ומגו **רַחֲמִימוּתָא דִּילִיה אָעִיל לְהוּ לְאַרְעָא קְדִישָׁא** - ומתוך אהבתו לבני ישראל הכניס אותם לארץ הקדושה, **לְאַשְׁרָאָה שְׂכִינִתִּיהָ בִּינִיָּהּ, וּלְמַהוּ דִּינִירָא עֲמַהוֹן** - כדי להשרות שכינתו ביניהם, ותהיה דירתו עם בני ישראל, **וְיִשְׂרָאֵל דִּישְׁתַּכַּחוֹן קְדִישִׁין עַל כָּל בְּנֵי עַלְמָא** - וכדי שיהיו ישראל נמצאים קדושים על כל בני העולם.

לאחר שביאר שבה בני ישראל הבאים לרשת את הארץ, יתחיל לבאר טעם שבאו הנגעים לבאי הארץ, ויתחיל לבאר ענין המשכת הקדושה שעל ידי הדיבור בשעת עשיית איזה דבר.

וחזר רבי אבא לבאר הטעם שבאו הנגעים לישראל כאשר באו לארץ, ולזה

מקדים, **תָּא חֲזִי** - בוא ראה, **נִשְׂא לְבָן אֲתִנָּה בְּחֻכְמָה טוֹב אֶת בְּשַׁעְתָּא דְּהוּ עֲבָדִין** בחכמה, **בְּשַׁעְתָּא דְּהוּ עֲבָדִין** עושים את העבודה, היו אומרים,

פֿגוֹנָא דא. פֿתֿיב (ויקרא יד לד) **כִּי תִבְאוּ אֶל אֶרֶץ כְּנָעַן וְגו', וְנִתְּנִי נֶגַע צִרְעַת בְּבֵית אֶרֶץ אֲחֻזַּתְכֶּם.** וכי אֲנִי טֹב הוּא דִּישְׁתַּכַּח בְּאִינוֹן דְּזִכְאוֹן לְמִיעַל בְּאַרְעָא. אֲלָא, הָא אוֹקְמוּהָ לְאַשְׁכַּחַא מִטְמוֹנִין דְּאַטְמָרוֹן בִּיתֵיהוּ, וְלֹאֲהַנָּא לֹון לִישְׂרָאֵל.

אַבְל תָּא חֲזִי, וְזָכְאוֹן אִינוֹן יִשְׂרָאֵל דְּאִינוֹן מִתְדַבְּקוֹן בִּיה בְּקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא רַחֲמִים לְהוּ, דְּכִתִּיב (מלאכי א ב) **אֶהְיֶה אֲתֶכֶם אֲמֹר ה'.** ומגו **רַחֲמִימוּתָא דִּילִיה אָעִיל לְהוּ לְאַרְעָא קְדִישָׁא, לְאַשְׁרָאָה שְׂכִינִתִּיהָ בִּינִיָּהּ, וּלְמַהוּ דִּינִירָא עֲמַהוֹן, וְיִשְׂרָאֵל דִּישְׁתַּכַּחוֹן קְדִישִׁין עַל כָּל בְּנֵי עַלְמָא.**

תָּא חֲזִי, פֿתֿיב (שמות לה כו) **וְכָל הַנָּשִׁים אֲשֶׁר נָשָׂא לְבָן וְגו', בְּשַׁעְתָּא דְּהוּ עֲבָדִין עֲבִידְתָּא, הוּא אֲמָרִי, דָּא לְמַקְדָּשָׁא, דָּא לְמִשְׁכָּנָא, דָּא לְפִרְוִכְתָּא, וְכֵן כָּל אִינוֹן אוֹמְנִין. בְּנִין דְּתַשְׁרִי קְדוּשָׁה עַל יְדֵיהוּ, וְאַתְקַדֵּשׁ הוּא עֲבִידְתָּא. וְכֵן סָלִיק לְאַתְרִיהָ, בְּקְדוּשָׁה סָלִיק.**

פֿגוֹנָא דא, מָאן דְּעָבִיד עֲבִידְתָּא לְעִבּוּדָה זָרָה, אוֹ לְסִטְרָא אַחְרָא דְּלֹא קְדִישָׁא, פִּיּוֹן דְּאֲדָפֵר לִיה עַל הוּא עֲבִידְתָּא, הָא רֹוח מְסַאבָּא שְׂרִיא עָלוּ, וְכֵן סָלִיק עֲבִידְתָּא, בְּמִסְאבָּא סָלִיק. בְּנִיעָנִים פֿלְחִי לְעִבּוּדָה זָרָה אִינְהוּ, וּמִתְדַבְּקוֹן פֿלְחוֹ בְּחֻדָּא בְּרוּחַ מְסַאבָּא פֿעֻבְדָּה זָרָה, וְהוּוּ בְּנִין בְּנִין לְפִרְצוּפִיָּהּ וּלְגַעוּלִיָּהּ לְסִטְרָא מְסַאבָּא לְעִבּוּדָה זָרָה, וְכֵן שְׂרָאן לְמִכְנֵי, הוּוּ אֲמָרִי מְלָה, וְכִיוֹן דְּאַתְדָּכֵר בְּפִינִיָּהּ, סָלִיק עָלֶיהָ רֹוח מְסַאבָּא. כֵּן אִסְתְּלִיק עֲבִידְתָּא, בְּרוּחַ מְסַאבָּא אִסְתְּלִיק.

מקדים, **תָּא חֲזִי** - בוא ראה, **נִשְׂא לְבָן אֲתִנָּה בְּחֻכְמָה טוֹב אֶת בְּשַׁעְתָּא דְּהוּ עֲבָדִין** בחכמה, **בְּשַׁעְתָּא דְּהוּ עֲבָדִין** עושים את העבודה, היו אומרים, **דָּא לְמַקְדָּשָׁא - זֶה אֲנוּ עוֹשִׂים לְכָבוֹד הַמִּקְדָּשׁ, דָּא לְמִשְׁכָּנָא - זֶה אֲנוּ עוֹשִׂים לְכָבוֹד הַמִּשְׁכָּן, דָּא לְפִרְוִכְתָּא - זֶה אֲנוּ עוֹשִׂים לְכָבוֹד הַפְּרוּכָת, וְכֵן כָּל אֱלֹוֹ הָאוֹמְנִים שְׁהוּ עוֹשִׂים בַּעֲבוּדַת הַמִּשְׁכָּן הֵיוּ אוֹמְרִים בְּפִיהֶם כָּל דָּבָר לְמָה הוּא עֹתִיד לִהְיוֹת. וְהַטַּעַם, בְּנִין דְּתַשְׁרִי קְדוּשָׁה עַל יְדֵיהֶם, וְאַתְקַדֵּשׁ הוּא עֲבִידְתָּא - כְּדִי שֶׁתִּשְׁרַח קְדוּשָׁה עַל יְדֵיהֶם, וְתִתְקַדֵּשׁ הָעִבּוּדָה הַהִיא. וְכֵן סָלִיק לְאַתְרִיהָ, בְּקְדוּשָׁה סָלִיק - וכאשר היה עולה דָּבָר זֶה לְשִׁמְשׁ לְמָה שֶׁנַּעֲשֶׂה, הִיא עוֹלָה כְּבֹר בְּקְדוּשָׁה שֶׁשֶּׁרְתָּה עֲלֵיהֶם עַל יְדִי אֲמִירָתוֹ.**

לאחר שהתבאר מה נעשה על ידי הדיבור בעשיית דבר של קדושה, יבאר מה נעשה על ידי הדיבור בדבר טומאה.

פֿגוֹנָא דא, מָאן דְּעָבִיד עֲבִידְתָּא לְעִבּוּדָה זָרָה - באופן זה, מי שְׁעוֹשֶׂה עִבּוּדָה בְּשִׁבִּיל עִבּוּדָה זָרָה, אוֹ לְסִטְרָא אַחְרָא דְּלֹא קְדִישָׁא - אוֹ לְצַד הָאֲחֵר שְׁאִינוּ קְדוֹשׁ אֲלָא טִמָּא, פִּיּוֹן דְּאֲדָפֵר לִיה עַל הוּא עֲבִידְתָּא - כִּיוֹן שֶׁמִּזְכִּיר אֶת אוֹתָהּ הָעִבּוּדָה זָרָה אוֹ דָּבָר הַטּוֹמֵאָה עַל אוֹתָהּ הָעִבּוּדָה שְׁהוּא עוֹשֶׂה, הָא רֹוח מְסַאבָּא שְׂרִיא עָלוּ - הִרִי רֹוח הַטּוֹמֵאָה שׁוֹרָה עַל עִבּוּדָה זֹו, וְכֵן סָלִיק עֲבִידְתָּא, בְּמִסְאבָּא סָלִיק - וכאשר עולה עִבּוּדָה זֹו לְשִׁמְשׁ לְמָה שֶׁנַּעֲשֶׂה, הִיא עוֹלָה בְּטוֹמֵאָה הַשּׁוֹרָה עָלָיו מִתְחִילָה עַל יְדִי אֲמִירָתוֹ.

התבאר, שעל ידי הזכרת שם טומאה על המעשה הנעשה בשבילה, נמשכת רוח טומאה על הדבר הטומא, ועל פי זה יבאר רבי אבא הטעם לנגעים שבאו בבתי כאשר באו ישראל לארץ.

והנה, **פֿנַעֲנִים פֿלְחִי לְעִבּוּדָה זָרָה אִינְהוּ** - הכנענים עובדי עבודה זרה הם, **וּמִתְדַבְּקוֹן פֿלְחוֹ פְּחֻדָּא בְּרוּחַ מְסַאבָּא בְּעִבּוּדָה זָרָה** - ומתדבקים כולם כאחד ברוח הטומאה השורה בעבודה זרה. **וְהוּוּ בְּנִין בְּנִין לְפִרְצוּפִיָּהּ וּלְגַעוּלִיָּהּ לְסִטְרָא מְסַאבָּא לְעִבּוּדָה זָרָה** - ולכן כיון שהיו אדוקים כל כך בעבודה זרה, היו בונים כל בנין לצורך צורתייהם ולתועבותיהם

של צד הטומאה שהיה להם לעבודה זרה, **וְכֵן שְׂרָאן לְמִכְנֵי, הוּוּ אֲמָרִי מְלָה** - וכאשר היו מתחילים לבנות, היו אומרים דָּבָר שְׁהוּא נַעֲשֶׂה לְכָבוֹד עִבּוּדָה זָרָה, **וְכִיוֹן דְּאַתְדָּכֵר בְּפִינִיָּהּ, סָלִיק עָלֶיהָ רֹוח מְסַאבָּא** - וכיון שזכר בפיהם שם עבודה זרה, היה עולה על הבנין רוח הטומאה. ועל כן **כֵּן אִסְתְּלִיק עֲבִידְתָּא, בְּרוּחַ מְסַאבָּא אִסְתְּלִיק** - כאשר היתה העבודה עולה לצורך מה שנעשתה, היתה עולה ברוח הטומאה ששרתה עליה על ידי אמירתם.

כיון שהתבאר שהכנענים המשיכו רוח טומאה על הבתים שהיו בונים לשם עבודה זרה, יתבאר כי לכן היו באים נגעים בבתיים כאשר נכנסו ישראל לארץ.

לכן **כִּיּוֹן דַּעְאָלוּ יִשְׂרָאֵל לְאַרְעָא** - כיון שנכנסו ישראל לארץ הקודש, **בָּעָא קוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא לְדַכָּא לֹון וּלְקַדְשָׁא לֹון אַרְעָא** - רצה הקדוש

ברוך הוא לטוהר להם ולקדש להם הארץ, **וּלְאַפְנָא אַתְר לְשְׁכִינְתָּא דְלָא תִשְׁרִי שְׁכִינְתָּא גֻּם מְסַבָּא** - ולפנות מקום לשכינה כדי שלא תשרה השכינה בתוך הטומאה ששרתה בארץ על ידי הבתים שנעשו לשם עבודה זרה, **וְעַל דָּא בְּהוּאָא** - ועל כן על ידי אותו **נִגְע צְרַעַת** שמצאו בבתיים, **הוּוּ סְתִירִין בְּנִינִין דָּאֵעִין וְאַבְנִין דְּאַתְעֵבִידוּ בְּמִסְבָּבוֹ** - היו סותרים את הבניינים של עצים ואבנים שנעשו בטומאה, ועל ידי זה נטהרה ונתקדשה הארץ, והתפנה המקום לשכינה לשרות בה.

לאחר שהתבאר שנגיע הבתים היו באים לבתים ששרתה בהם רוח טומאה על ידי אלו שבנו אותם, יוכיח רבי אבא כי אי אפשר לפרש כי הנגעים הגיעו רק כדי שיימצאו המטמונים.

ומוכיח רבי אבא, **תָּא חַזִּי** - בוא ראה, כי הנגעים באו בבתיים כדי להעביר את רוח הטומאה מן הארץ. **אִי עוּבְדָּא דָּא הוּוּ לְאַשְׁפְּחָא מְטֻמוֹנִין בְּלַחְדוּי** - שהרי אם מעשה זה של הנגעים היה כדי למצוא מטמונים בלבד, אם כן **יְהִדְרוֹן אֲבָנִין לְבִתְרָא כְּמָה דְּאִינוֹן לְאַתְרֵיהּ, וְעַפְרָא לְאַתְרֵיהּ** - יחזירו את האבנים כמו שהם לאחר שחלצו אותם ממקומם, וגם את עפר הטיח יחזירו למקומם. **אֲבָל קְרָא כְּתִיב** - אבל באמת כתוב אצל האבנים (ויקרא יד מ), **וְצִנְהָ הִפְתָּן וְחִלְצוּ אֶת הָאֲבָנִים אֲשֶׁר בָּהֶן הִנָּגַע וְהִשְׁלִיכוּ אֹתָהֶן אֶל מְחוּץ לְעִיר אֶל מְקוֹם טָמֵא, וְכָתִיב** - וכן אצל העפר כתוב (שם פסוק מב) **וְלִקְחוּ אֲבָנִים אַחֲרוֹת וְהִבְיִאוּ אֶל תַּחַת הָאֲבָנִים וְעַפְרָא אַחֲרֵי יָקַח וְטָח אֶת הַבֵּית, הָרִי** שלא ניתן להחזיר את האבנים ואת העפר למקומם הראשון, ואם טעם הנתיצה הוא כדי שיימצאו מטמונים בבית, למה לא יחזירו אותם למקומם הראשון לאחר שכבר מצאו אותם כאשר חלצו את האבנים ממקומם, אלא על כרחך שהטעם הוא **בְּגִין דִּיתַעְבֵּר רוּחָא מְסַבָּא, וִיתְפַּנִּי וִיתְקַדֵּשׁ הַשְּׁתָא כְּמִלְקַדְמִין** - כדי שתעבור רוח הטומאה מן הארץ, ותתפנה הארץ ממנה ותתקדש הארץ עתה כמקודם שטמאו אותה העמים שהיו יושבים בארץ, **וְיִשְׁתַּכְּחוּ יִשְׂרָאֵל בְּקֻדְשָׁהּ וּבְדִיּוּרָא קִדְּשָׁא, לְמִשְׁרֵי בִינֵיהּ שְׁכִינְתָּא** - ובכך יימצאו ישראל בקדושה ובדירה קדושה, אשר בכך ראויים הם שתשרה ביניהם השכינה.

לאחר שהתבאר כי במשכן המשיכו רוח קדושה על ידי הדיבור בעת עשייתו, וכן היה להיפך אצל הכנענים, יבאר כי כן צריך לנהוג האדם בכל בית שבונה.

ומוסיף רבי אבא, **וְעַל דָּא מָאן דְּבָנִי בָנִין** - ועל כן מי שבונה בנין לעצמו, **כְּדִי שְׁאֵרִי לְמַבְנִי, בְּעִי לְאַדְכָּרָא בְּפֻמִּיהָ דְּהָא לְפֻלְחָנָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיָּה**

הוּא הוּא בָנִי - כאשר מתחיל לבנות, צריך להזכיר בפיו שדבר זה לעבודת הקדוש ברוך הוא בונה. **בְּגִין דְּכְתִיב** - כיון שכתוב (ירמיה כב יג) **'הוֹי בּוֹנֵה בֵּיתוֹ בְּלֹא צֶדֶק' וגו'.** ופירושו, הוי לזה שהוא בונה את ביתו בלא השכינה הנקראת 'צדק', כאשר אין כוונתו לעבודת השי"ת. **וְכִדִּין** - ואז כאשר הוא מזכיר בפיו שכוונתו

לעבודת הקב"ה, אז **סִייעָתָא דְּשִׁמְיָא שְׁאֵרִי עָלֵינוּ** - סיוע מן השמים שורה עלינו, **וְקוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא זְמִין עָלֵיהּ קְדוּשָׁתָא** - והקדוש ברוך הוא מזמין על הבית את הקדושה הנמשכת מן המלכות, **וְקֹאֲרִי עָלֵיהּ** - וקורא הקב"ה על הבית 'שְׁלוֹם', והיינו שהוא ממשיך עליו הארת היסוד שעל ידו מתייחד התפארת עם המלכות.

ומפרש את הכתוב 'וְיִדְעַתָּה כִּי שְׁלוֹם אֶהְיֶה' וגו' על פי מה שנתבאר בענין ההזכרה בפה שבנין זה נעשה לצורך עבודת ה'.

הָדָא הוּא דְּכְתִיב - זהו מה שכתוב (איוב ה כד) **'וְיִדְעַתָּה כִּי שְׁלוֹם אֶהְיֶה וּפְקֻדָּתְךָ נִגְוָה וְלֹא תִחַטָּא' וגו'.** והנה יש לשאול, מהו שכתוב **'וּפְקֻדָּתְךָ נִגְוָה'**, וענין זה **הָא אֻקְמוּהָ** - הרי העמידוהו (עי' זוהר ח"א בראשית ג), **אֲבָל** כאן יהיה פירושו כי אימתי יהיה בחינת 'שלום' באהלך, כאשר יהיה 'וּפְקֻדָּתְךָ נִגְוָה' כלומר, הכתוב מזהיר, **'וּפְקֻדָּתְךָ', לְאַפְקָדָא מְלָה בְּפֻמָּא כְּדֵי אֵיהּ בָנִי** - שצריך להפקיד דבר בפיו כאשר הוא בונה את 'נִגְוָה' שהוא ביתו, שיהיה הבית לעבודת הקב"ה. **וְכִדִּין** - ואז **'וְלֹא תִחַטָּא' כְּתִיב**, כי לא תשרה בו הסטרא אחרא הנקראת 'חטאת', כיון שיהיה השלום באהלו שהוא הקדושה השורה בבית לאחר שהמשיך את הקדושה על ידי דיבורו.

ומפרש כי הסטרא אחרא שורה בבית גם אם אינו מזכיר כלום.

וְאִי לָאו - ואם אינו מזכיר בפיו שהוא בונה את ביתו לעבודת הקב"ה, **הָא זְמִין לְבִיתִיהָ סְטָרָא אַחְרָא** - הרי הוא מזמין לביתו את הסטרא אחרא. **כָּל שְׁפָן מָאן דְּבָנִי וְרַעוּתִיהָ בְּגוֹנוֹנָא אַחְרָא** - וכל שכן מי שבונה את ביתו, וכוונתו באופן אחר לעבודה זרה או לשם טומאה, שמזמין לביתו רוח טומאה, **בְּגִין דְּמִיחֵד בֵּיתָא לְסְטָרָא אַחְרָא, לְאַסְתָּאבָא בֵּיה** - כי משום שמייחד את ביתו לסטרא אחרא להיטמא בו, **הָא וְדָאי שְׂרִיָּא בֵּיה רוּחַ מְסַבָּא** - אם כן זה ודאי ששורה בבית רוח טומאה.

ומוסיף לבאר את הנזק העולל לבוא על ידי בית כזה ששורה בו רוח טומאה.

ומוסיף רבי אבא, **וְלֹא נִפִּיק הֵהוּא בֵּר נֶשׁ מַעֲלָמָא עַד דְּאַתְעֵנֵשׁ בְּהוּאָא בֵּיתָא** - והאדם הזה שגרים שתשרה בביתו הסטרא אחרא, אינו יוצא מן העולם עד שנענש באותו הבית. ומוסיף עוד, **וּמָאן דְּדִייר בֵּיה יָכִיל לְאַתְזָקָא** - ומי שדר באותו בית יכול להינזק, **דְּהָא הֵהוּא דִּירָה, רוּחַ מְסַבָּא שְׂרִיָּא בֵּיה** - שהרי אותה דירה, שורה בו רוח הטומאה, **וְאַזִּיק מָאן דְּאַשְׁתַּכַּח בֵּיה** - ומזיק לכל מי שנמצא בו.

כִּיּוֹן דַּעְאָלוּ יִשְׂרָאֵל לְאַרְעָא, בָּעָא קוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא לְדַכָּא לֹון, וּלְקַדְשָׁא לֹון אַרְעָא, וְלְאַפְנָא אַתְר לְשְׁכִינְתָּא דְלָא תִשְׁרִי שְׁכִינְתָּא גֻּם מְסַבָּא. וְעַל דָּא בְּהוּאָא נִגְע צְרַעַת, הוּוּ סְתִירִין בְּנִינִין דָּאֵעִין וְאַבְנִין דְּאַתְעֵבִידוּ בְּמִסְבָּבוֹ.

הָדָא חַזִּי, אִי עוּבְדָּא דָּא הוּוּ לְאַשְׁפְּחָא מְטֻמוֹנִין בְּלַחְדוּי, יְהִדְרוֹן אֲבָנִין לְבִתְרָא כְּמָה דְּאִינוֹן לְאַתְרֵיהּ, וְעַפְרָא לְאַתְרֵיהּ. אֲבָל קְרָא כְּתִיב (ויקרא יד מ) **'וְחִלְצוּ אֶת הָאֲבָנִים, וְכָתִיב** (שם פסוק מב) **'וְעַפְרָא אַחֲרֵי יָקַח'. בְּגִין דִּיתַעְבֵּר רוּחָא מְסַבָּא, וִיתְפַּנִּי וִיתְקַדֵּשׁ הַשְּׁתָא כְּמִלְקַדְמִין, וְיִשְׁתַּכְּחוּ יִשְׂרָאֵל בְּקֻדְשָׁהּ, וּבְדִיּוּרָא קִדְּשָׁא, לְמִשְׁרֵי בִינֵיהּ שְׁכִינְתָּא. וְעַל דָּא מָאן דְּבָנִי בָנִין כְּדֵי שְׁאֵרִי לְמַבְנִי, בְּעִי לְאַדְכָּרָא בְּפֻמִּיהָ דְּהָא לְפֻלְחָנָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא הוּא בָנִי. בְּגִין דְּכְתִיב** (ירמיה כב יג) **'הוֹי בּוֹנֵה בֵּיתוֹ בְּלֹא צֶדֶק' וגו'.** וְכִדִּין, **סִייעָתָא דְּשִׁמְיָא שְׁאֵרִי עָלֵינוּ, וְקוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא זְמִין עָלֵיהּ קְדוּשָׁתָא, וְקֹאֲרִי עָלֵיהּ 'שְׁלוֹם'.**

הָדָא חַזִּי דְּכְתִיב (איוב ה כד) **'וְיִדְעַתָּה כִּי שְׁלוֹם אֶהְיֶה' וגו'.** מָהוּ 'וּפְקֻדָּתְךָ נִגְוָה' (שם), **הָא אֻקְמוּהָ** (עי' זוהר ח"א בראשית ג), **אֲבָל 'וּפְקֻדָּתְךָ', לְאַפְקָדָא מְלָה בְּפֻמָּא כְּדֵי אֵיהּ בָנִי. וְכִדִּין 'וְלֹא תִחַטָּא' כְּתִיב בְּתִיב (שם).**

וְאִי לָאו הָא זְמִין לְבִיתִיהָ סְטָרָא אַחְרָא. **כָּל שְׁפָן, מָאן דְּבָנִי וְרַעוּתִיהָ בְּגוֹנוֹנָא אַחְרָא, בְּגִין דְּמִיחֵד בֵּיתָא לְסְטָרָא אַחְרָא, לְאַסְתָּאבָא בֵּיה, הָא וְדָאי שְׂרִיָּא בֵּיה רוּחַ מְסַבָּא.**

וְלֹא נִפִּיק הֵהוּא בֵּר נֶשׁ מַעֲלָמָא, עַד דְּאַתְעֵנֵשׁ בְּהוּאָא בֵּיתָא, וּמָאן דְּדִייר בֵּיה, יָכִיל לְאַתְזָקָא, דְּהָא הֵהוּא דִּירָה רוּחַ מְסַבָּא שְׂרִיָּא בֵּיה, וְאַזִּיק מָאן דְּאַשְׁתַּכַּח בֵּיה.

נפשי צמאה לדעת כל רז סודך
ויהי אור, ויהיו
אורות ויברא אור
(בראשית א)

זוהר הקדוש המבואר < עם פירוש "הכתר והכבוד" >
ביאור בשפה ברורה הפותח את לב הלומד, עם מקורות וביאורים על פי גדולי המפרשים

